

дмитро лазуткін

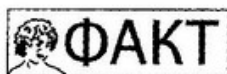

БЕНЗИН

Дмитро Лазуткін

БЕНЗИН

КИЇВ 2008

A handwritten signature or set of initials in black ink, located to the right of the publisher information.

УДК 821.161.2-1(082.1)

ББК 84УКР6-5

Л 17

При оформленні книжки використано фотографії
Олени Дудар, Міли Супінської, Олега Коцарева

Фото автора на 4-й сторінці обкладинки *Влада Ліховідова*

Дизайн обкладинки
Андрія Чернишкова та Андрія Машляковського

© Д. Лазуткін, 2008

© О. Дудар, М. Супінська, О. Коцарев, В. Ліховідов, фото, 2008

© А. Чернишков, А. Машляковський, обкладинка, 2008

ISBN 978-966-359-263-3

© Дизайн, макет. «Факт», 2008

1. ІДИ ЗА МНОЮ

ІДИ ЗА МНОЮ

невідомо навіщо
трапляються такі ночі
коли губляться запальнички
і жінки наповнюються ніби амфори
бажанням і вологою
виноградним вином
солодким
трохи терпким

і нагрітий асфальт який більше ніж просто асфальт
який вже майже дорога
і трава що прокльовується крізь нього
і птахи що пірнають з твого неба до неба іншого
владно
вимовляють повільне —
іди за мною
іди за мною

ти можеш викликати таксі
не виходить
ти можеш бути безпечним
ти можеш боятися більше ніж хотіти
але твоя світобудова
наче дерев'яний дах
за яким наполегливо просвічуються зірки
не ті яких вибрав ти
але ті котрі обирають тебе

ніби кличуть
іди за мною
іди за мною

через нетрі
й покинуті автобусні зупинки
через країну що заграє зі своїм нетривалим минулим
чи з твоїм безперечним майбутнім

як вирішиш так і буде

але й сам вже починаєш
виговорювати
або радше вишіптувати
травам і палаючим вікнам
спраглим серцям
і зібраним до купи пальцям
всім одразу і кожному окремо
іди за мною
іди за мною

так саме так тільки так
так тільки так саме так
з'являлися молитви
згасали революції
слимаки перетворювалися на ангелів
і летіли за обрій за кордони імперій за межі любові
брудної і чистої
як порцеляновий посуд як фіолетове світло
як звуки музики в утробах дискотек

коли виходиш назовні й чуєш
іди за мною
іди за мною

мов дитячий спів котрий перетворюється у жіночий спів
мов бруньки випадково впіймані у мить пробудження
мов тисячі казок і тисячі легенд
і тисячі провин під час раптового примирення
мов зойк мов плач
у яких ти і я
у яких всі вони — тихі непокляті обов'язкові невід'ємні...
іди за мною
іди за мною

знаєш?
не знаю
віриш?
так —
вірю
боїшся знічуєшся палаєш
кричиш і все у тобі кричить
а згодом просто каже
голосом який неможливо не забути —
іди за мною
іди за мною
іди за мною
іди за мною

2. ТИ ТЕЛЕФОНУЄШ

І кийсь хвилину проговорює тебе
І мовб'язуча прилягає до слуха...
Торують шлани мов оповівають відчай
І мовні квіточки небесні розливають

* * *

чим тонше повітря — тим довше лунає
чим довше лунає — тим більше азарту
ти телефонуєш нікого немає
чи є
і це сплутує твою карту

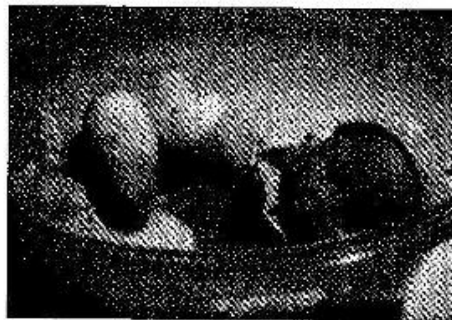
ми вийшли на світло нам очі сліпило
ми спрагу відчули кіоски на рейді
ти сила я сила вони — також сила
розмаж мої губи по глині чи крейді

мов хтось розчесав неслухняне волосся...
технічні озера — і хвилі як дози...
мої катакомби твої верболози
мов хтось розчесав — а воно заплелося!

люби навзікайю купуй маракуйю
запрошуй на гойю живи під мостами...
жартуєш? насправді? так само жартую
так само жартую
а ще — не так само...

і кожну хвилину проковтуєш двічі
і мова смачна прилипає до слини...
торують шляхи мов спокутують відчай
в нічних капілярах небесні рослини

ще світло тремтить між кварталів невірних
й мовчання найкраще з того що почуєш...
за кілька годин до великої прірви
ти телефонуєш
ти телефонуєш

* * *

коли знемагає електрика
що тобі сниться вночі?

маленька риба
естонська фонетика
журавлині ключі

ти п'янка немов революція
відчуваєш ніби все-все

у русі ти у русі я
так підхоплює
так — несе

і між нами не відстані — паприка
яка з неба летить мов сльота

час від часу ти мов та африка
час від часу ти мов не та

знахабніло до неба тикаю
небо в хмарах як макраме
я хапаю тебе — я дихаю
якщо хочеш — хапай мене

* * *

вигадати новий засіб пересування
дозволити собі кохати так як хочеш

зім'яти і визволити
проковтнути і захлинутися...

зірки на твоїх плечах
зірки на твоїх стегнах
вони закипають

я хочу бути твоїм всім
твоєю кров'ю і твоїми легенями
твоїм видихом і твоїми розчахнутими аортами

не вибачай мені нічого
навіть дрібниць не вибачай

спали мене виснаж розітри в порошок розмаж по яснах
зловживи мною

космос наш
DJ — Джедай
і wanna be your dog
мяу

* * *

навесні в мені виринають віруси
навесні ніщо просто так не виросте
навіть в час коли
у це дуже віриться
навіть
дуже хочеться
навіть
ласо щириться
кульова естетика —
й крутить градуси
втім ти маєш сказати з відповідальністю —
це прибульці знов
кольорами граються
мов мішені ракетами
різної дальності

але пошук віри
як пошук виходу
з навісних небес
вислизають промені

ти стискаєш мене
ти вчиш мене дихати
я хороший учень...

чекаємо повіні

* * *

друзі — телевизор і комп'ютер
подруги — усіх не пригадати
щоб заснути є гранчак цикути...
де ви захисні мої цитати?

ціле небо — висівки Господні
де полон? так затишно в полоні...
мертвого метелика сьогодні
я зустрів у себе на балконі

слово знову клеїться до слова —
і кружляють разом по орбіті
що ж ви карі очі чорні брови
до землі лопатою прибиті

ну і добре що усе недобре
місто з усіма його вогнями
мирно заховалося під ковдру
дихати бензиновими снами

* * *

цей напівсон що триває роками —
б'ється вода головою об камінь

ти ще чекаєш вона вже не чує
кава вночі розчиняється всує

і між любов'ю та просто словами
хмари стають захисними рядами

щедрих дощів на кордоні імперій
зітканих нами з найтонших матерій...

так ми складали абетку провини
буква за буквою і щохвилини

десь виринали прогавлені миги
стерті обличчя загублені книги

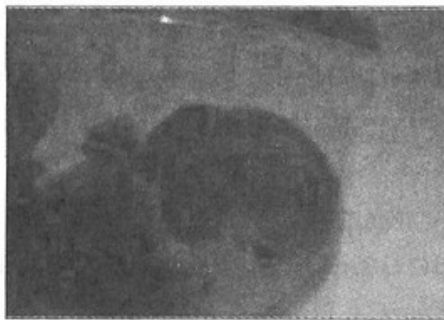
так ми збувалися так забували
дати паролі та ініціали

напрямки руху обриси плоті
все що важливо — при першій нагоді

аби при другій нагоді згадати
ініціали паролі і дати

обриси плоті напрямки руху...
академічні мутації духу

після яких знову буде роками
битись вода — головою об камінь

* * *

чорні діри коли ти лежиш на траві
просто перед очима витягують день

і стрибають комахи в листки польові —

слобожанщина-дзен

і розкрити повіки завбачливим сном —
мов у двері ввійти через білий поріг...

я тримався до певного часу бо сам
думав сніг та по тому вже бачив — не сніг

а хмарини з криниць попливли догори
і розчулено сиплють прощальні слова...

мокрі очі комахи північні вітри...

я мовчу ти лежиш відростає трава

* * *

серпнева ніч пахла дощем і бензином

змовницьки перегукувалися
сигналізаціями
автомобілі на паркінгу

ти й сама була готова вибухнути
якби ще не ця втома

о пів на четверту
я клацнув пультом
по телевізору показували
мультфільм про вінні-пуха
кілька серій поспіль

посеред ночі —

для кого? хто ці діти?
я? ти?

сторож яблуневого саду
зек з тридцятирічним стажем
справжній яблукознавець
за кількадесять кілометрів від столиці —

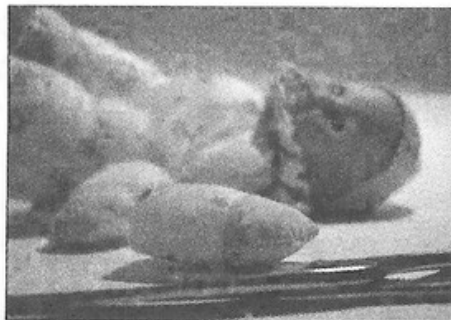
чорно-білий «електрон»
аромат досягаючої антонівки
п'ятачок що ніяк не може ні погладшати ні постаріти

ані позбутися комплексу меншовартості
перед ведмедиком
якому все краще і краще...

глуха ніч

глухий серпень

глухі удари падаючих планет

* * *

подаруй мені чашку — я питиму з неї
прочитай мене вголос пусти по ріці
на червоні гачки настромляти лілеї
щоб стискати їх разом з гачками в руці

божевілля таке ніби скоро світанок
і керманич заснув і кінець кораблю...
розчави ці недопалки мов наостанок...
я твоя попільничка я тебе люблю

констатація фактів прихід самогубця
п'яні хмари — роздмухані вітром плащі
і бешкетні серця — вилітають і б'ються
на асфальті — як мокрі футбольні м'ячі

* * *

бджола впевнена що вона — комета
комета не впевнена що вона бджола

гора вперто не хоче йти до магомета
магомет дуже хоче аби нарешті прийшла

але про всяк випадок збирає наплічник
можна подумати — скільки того життя
аби порушувати цей романтичний звичай
коли у небесну ріку пірнають двічі
зупиняючи власне серцебиття

щоб відчути спочатку — як пахнуть троянди на схилах
як збираються в улоговинах дні
потім — за які проміжки болю виростають крила
ніби купи каміння на мілині

це твоя біологія — не пропускай уроків
це твоя географія твій ландшафтний дизайн
правда лише твоїх помилкових кроків
про які ніхто б ніколи не розказав

свіжий але пронизливий вітер
видимість — близько нуля...

бджола обирала для себе найкращі квіти
комета знала —
її чекає земля

* * *

головна небезпека — у можливості зупинитися
не крути головою — тримай міцніше свій пульт...

та навіть потреба молитися — затримує ніби митниця
деколи переконливіше від наших гумових куль

бо все одно слова таки залишають опіки
і весело борсаються у калюжах придунайські святі
поки буденні речі виснажують як наркотики
приємно між іншим виснажують що і було на меті...

коли ж врешті-решт набридають домашні клопоти
і аби прикурити — вже доводиться спалювати мости —
страшною смертю вночі захлинаються біороботи
солодким щастям на ранок пробльовуються коти

тож вір і люби як сказано — якщо вистачає мудрості
підкидуй цілуй розгойдуй і щиро віддячуй за це —
чи тимчасовій ніжності чи голосній розкутості...
бо доки ти є мішенню — тобі дозволено все

ПРИХІД ОСЕНІ

поїхав на вихідні з міста
забув зачинити двері на балкон
осінь все зрозуміла
прийшла побула пішла
тепер у кімнаті холодно

і ніби не я тут господар
не я готував яєшню на кухні

не мій це світ
не мій телевізор
телефон комп'ютер
стіл ліжко
старий радіоприймач який слухаю досі
груповий секс по ісд що відбувся без мене
новини з лінії фронту в гоблінському перекладі
все все чуже

усі жінки у яких блукав
усі молитви які шепотів
залишки їжі запахи трав
вени які так перегризав
ніби завжди це зробити хотів

суцільні плями органічного походження
на норковій шапці безцінного досвіду
чорні діри такі чорні діри

як провали у пам'яті колишнього класного керівника
ми зустрілися випадково
ми не знали про що говорити
від нього пішла дружина до мене приходила осінь
все листя пожовкло за одну ніч
тетяна петрівна ну як же вчителька географії
ледве отямилася після інфаркту
андрій вогнеруб одружився три роки відсидів а потім і одружився
на памірі знайшли сліди неандертальців бурий ведмідь
з'їв родину геологів
стільки квітів привезли з дачі що вночі
спиш ніби у труні — стільки квітів
і гіпертонія замучила і футболісти не забивають як хочеться
я все можу зрозуміти але хто вкрав крейду? малі покидьки
сучі діти
хто спиздив крейду?!

і правда — стара
і безсилий закон
безсилий закон — перетоптаний тлін
і ангел печалі злітає на дах
щоб вкотре дивитись
як п'є ацетон
за хвилю по тому як пив анальгін
хазяїн рослин, повелитель комах

3. ПІН-КОД І КИТАЙСЬКИЙ ЧАЙНИК

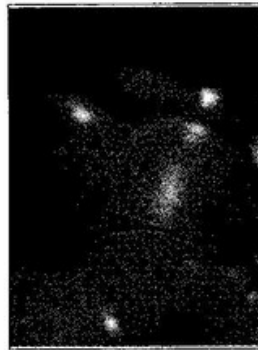
* * *

живеш
через одне вікно
все бачиш

* * *

забув пін-код
і всі померли

* * *

приходят ангели
массажуют душу
добре
і
боляче

* * *

щоб не перекривати рух транспорту
дорогу ремонтували вночі
під моїм вікном

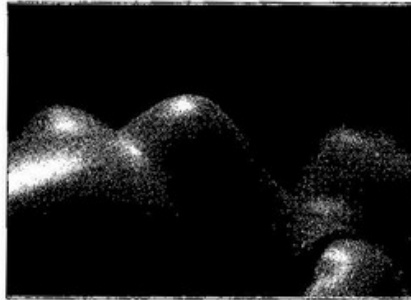
комахи літали нечутно

* * *

сигналізація що
блимає в автомобілі
і коник який сюркоче у траві
ніби спілкуються

хто відгукується —
звук на світло
чи світло на звук?

* * *

О. Коцареву

дорослі люди перетворюються на водорості
це має стати врешті-решт корисним для народного господарства
вдень танемо вночі вкриваємося кригою
забуваємо куди нам треба
у який бік розвиватися
отже лякаємося
а все просто
і від цього можна отримувати задоволення

* * *

завчені словосполучення
для повсякденного використання

краплі оцту
вінки на деревах

купи будильник і проїзний
не спізнюйся врешті-решт на роботу

будильник і проїзний
як просто —
дерева розступилися
розверзлися небеса
ріка видається повноводною

* * *

довго повзти
потім схаменутися
підвести очі вгору
самому підвестися
встати на повний зріст

і впізнати консольні крани
і побачити телефонні стовби
і дороги якими —
скільки заманеться
куди завгодно

у цілодобових зірок
в оточенні

у всюдисущого снайпера
під прицілом

* * *

хоробрі діти
їхня сила
поза зоною осяжності

вовна
шафран
шовк

кілька обертів
навколо шиї

щоб не замерзли
так вважається

станція метро
випромінює світло

* * *

віденський стілець
зроблено у молдові

китайський чайник
за вісім доларів

у підручнику з історії
жодного білого вірша

як їм вдалося так хитро
все заримувати?

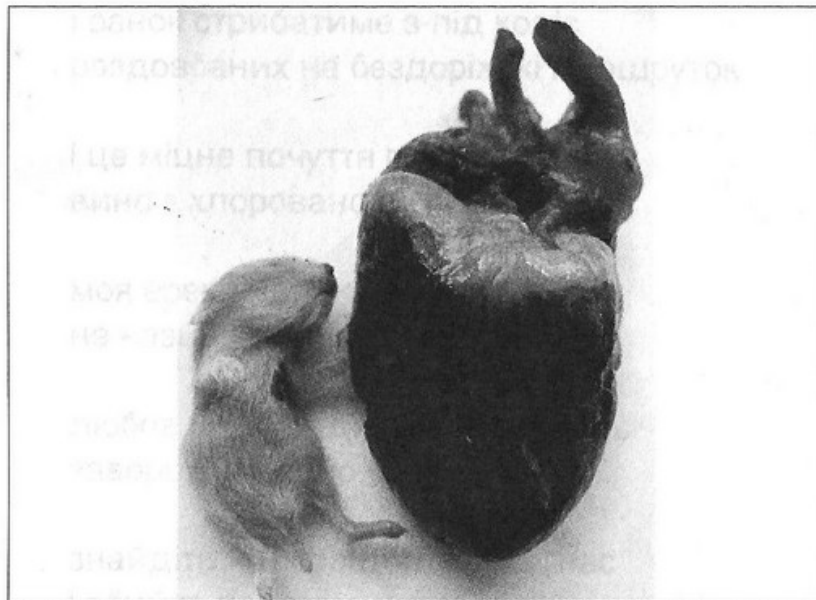
і зірки проколотими язиками
тягнуться
ніби нічого не сталося
ніби ніхто ніколи нікого...

а ще стоїш з квитком у руках
з квитком на поїзд який пішов

а ще зриваєш яблука
які виявляється ще зелені

а ще кричиш у стіну
а вона — нічого нормально — слухає

4. ОСОБЛИВОСТІ КОНТРАЦЕПЦІЇ

* * *

влітку чи взимку чи зараз — вночі
коли і кохання і розпач — оптом

хочеш кричати — краще — кричи
не відкладай це життя на потім

адже відсотки за компроміс
ніколи не підуть тобі у прибуток
і ранок стрибатиме з-під коліс
роздовбаних на бездоріжжі маршруток

і це міцне почуття вини —
вино з хлорованою водою...

моя ерекція — бог війни
не називайте її любов'ю —

любов це завжди останній шанс
завершити гідно чорну роботу...

знайдіть найкращого поміж нас
і вбийте лопатою цю сволоту

СПАЙДЕРМЕН. ДВА

Грала етнічна музика, вона була чорна.
По телевізору рекламували снід.
Саме у цей час за півзабутим номером
Мене знайшов спайдермен Леонід.

Не те щоб у нас було багато спільного —
Гадаю, що навпаки.
Але він сказав — я шукаю такого ж як сам — сильного.
Це будеш ти.

Бо нестерпно важко останнім часом
Самотужки боротися зі світовим злом.
Щовечора зводити рахунки з черговим фантомасом,
Щоночі битись до смерті з Віртуальним Козлом.

А ще є баяни, тромбони, волторни,
Жінки, що просвердлюють шлях в татарстан.
Навіть твоя музика — зовсім чорна.
Барабан! Барабан!

Ми всі тут ніщотні, і всі бездоганні,
Потрібні як дівчині з парку — весло,
Коли до неї лізуть мужчини п'яні
З розпитуваннями про рідне село.

У супермаркеті — зоряні війни,
У телевізорі — інші світи...

Я випив, розчулений, дві пігулки снодійного.
Я не знав що розповісти.

* * *

ти віриш — це небо — чорне
як тільки у ніч потрапиш...
ну добре — пограємо в порно
Ja... Ja... Das ist fantastisch!

підлога — нормальне ложе
у мене чимало сюрпризів
я все зроблю
я все зможу
лише не вмикай телевізор
бо там — безнадійні шанси
і опади наче осад
там радять вчити албанську
аби не померти в косово

там вміло ламають ребра
герої і депутати
а я обираю тебе
посеред цієї кімнати

учора сьогодні завтра —
я все тобі пробачаю...
любов як ціна-на-нафту
стрибає і підлітає

туди де вже інші правила
де чути небесні хорали...
давай у ніжність пограємо
у порно ми вже пограли

* * *

любов вимагає оргій
заходьте є вільні місця
у дівчини з краматорська дуже теплий живіт
вона — бенкет подорожніх вона — початок кінця
й на пластикові виделки настромлюються серця
потрібно чимало виделок аби врятувати світ

пігулок для камікадзе
гірчичників для вояків
це дійсно важлива праця — тримати за зябра життя
коли літаки пересічні лякають домашніх птахів
та все одно надто складно
як сильно б цього не хотів
зв'язати бажання втечі з надією на вороття

до дівчини з мариуполя
усміхненої завжди —
просити якогось вибачення і дякувати чимдуж
за рибу
у холодильнику
за знайдені вчасно сліди
які невідомо звідки які невідомо куди
напевно нічні потопельники — приймати ранковий душ

ОСОБЛИВОСТІ КОНТРАЦЕПЦІЇ

вже виросло і добре що виросло
у цій країні покоління дівчат
які кажуть: я не буду без презерватива
або так або ніяк розумієш

я думаю що можна тут говорити про
певні позитивні зрушення у свідомості
зміни менталітету і таке інше

ну звичайно
я теж за здоровий спосіб життя
здорову націю
інтелектуалів у парламенті
мутантів на площах
боксерів на телебаченні
я теж не буду без презерватива

це правильно
та чомусь все рідше доводиться чути:
я не буду без кохання
не ображайся
але я не буду без кохання
або так або ніяк розумієш...

втім
якщо абстрагуватися від зайвого ліризму
слід зазначити
що ти права маленька

ніякої проблеми
невелика ціна
до речі про ціни
ні
не до речі
але ти була зі мною коли я розривав собі груди щоб дістати звідти серце
ти дихала у мені коли я йшов коли я падав щоб піднятися знову
і нарешті дійти до тебе

ти снилася мені
коли я купував хліб і коли спізнювався на останнє метро
така жива така зворушлива
прекрасна і неможлива
така юна і така відверта
така вся якась...
без презерватива

але якщо ти наполягаєш —
жодної проблеми...
ну добре
насправді добре...

о котрій тобі вставати?

* * *

з феміністками краще не сперечатися

бо як би не хотілося іноді
а жінок
кажуть мудрі люди
пиздити некрасиво
навіть дуже гарних
навіть коли дуже хочеться
навіть коли є за що
втім гарних завжди є за що

але я не про те
з феміністками краще не сперечатися бо
скажеш їм про природу баланс рівновагу і закон як такий
а вони тобі скажуть інше
скажеш їм про силу і зверхність
а вони лише посміхатимуться

про владу скажеш
але все одно щовечора тільки те і робиш
що виконуєш їхні забаганки
перемикаєш свої канали
і спробуй відмовитися — хуй заснеш
і будеш твариною коли скаже будь твариною
і будеш ніжним коли відчуєш треба бути ніжним
і цілуватимеш і навіть до магазину сходиш
а чом би й ні?..

втім завжди буває по-різному
вони теж звичайно всі різні
але не треба вже й починати розводитися про мужність і сміливість
ти просто подивися
хто частіше за все стоїть у черзі на банджі джампінг
мені натверезо про той банджі джампінг і думати стрьомно
а вони вже налаштувалися

просто хочуть собі літати і літають
просто хочуть собі падати і падають
хочуть собі і хочуть
навіть часом і не подумаєш
що то все задля тебе
задля тебе і тільки тобі

а кому ж іще?
ну звичайно...

але з феміністками все одно мені здається краще не сперечатися
хай собі самі
тихесенько

З Юлі Ідліс

Магдалена Манон — французженка — тут померла.
вона була жахливою курвою, тому що її ніхто не кохав,
а вона всіх кохала, лише за півціни
про себе казала «ми»:
це, казала — ми; а це, казала — не ми.

згадують, вона колись знала багато слів:
«Малий енциклопедичний» від «а» до «я».
а потім з нею хтось трапився — застряг у горлі, заважав дихати,
вона місяць потому кашляла, не могла спати,
не хотіла їсти, лише пила.

він до неї потрапляв ночами,
і всі бачили, як вона йому цілувала член,
ми, казала вона, ми,
потім з'ясувалося, що це вона про себе,
але тоді ніхто нічого не зрозумів, думали, може, минеться.

потім вона сиділа у темній кімнаті,
потім підводилася, хапала голку, нитку,
відкусювала старим віршам рядки,
пришивала їм рученьки, ніженьки,
ми, казала, брала до рук, кашляла, кашляла...
та ну, досить про неї, кажу ж, курва була страшна.

* * *

презервативи які помирають уві сні
від того що у моїх жінок
навіть місячні йдуть синхронно

і хто ми тепер як не сім'я?

кохані які лише здогадуються
про існування одна одної

істоти з теплими глибинами
котрі одного разу так само синхронно
проклянуть мене

і я захлинатимуся своєю самотністю
кайфуватиму від власної покинутості

підігріватиму себе зсередини
плакатиму за вашим вогнем

* * *

сподіваєшся буде що згадати

а тополиний пух пролітає повз місто
і працівники нічних магазинів
вішають таблички що заперечують майбутнє
доки вагони метро не заведуть свою необтяжливу музику
складену з голосів і торохкотіння задля всього найкращого

любов не минає
минає не любов
а ефірний час
що спливає в очікуванні нової зміни
нової амбітної команди
інших голосів

квіти терпляче витримують випробування життям без води
ангели бронюють білети
у вагони другого класу
оптимальний як вони думають варіант
задля того аби дістатися мети
і надто не забруднитися

* * *

скільки б ти не бігав на тренуваннях
все одно
варто раз схибити
у найвідповідальніший момент
і тебе занесуть до чорної книги

найчорнішої з усіх чорних книг

щоки твого першого тренера вкриє сором
рахунки за твій трансфер вкриє попіл
а життя триватиме далі
розводячи по чужих квартирах
довгоногих білявок
із зеленими лінзами очей
що дивляться повз тебе

але хіба це є свідченням трагізму?
хіба справжній трагізм потребує свідчень?

малолітні злочинці кохаються зі своїми подругами
у просякнутих сирістю під'їздах
балерини танцюють на борцівському килимі під час
урочистої церемонії

собаки порівну ділять місяць між собою
всі грають у власні ігри
всі програють
адже ніколи не відомо

у який бік покотиться
земна куля котра й досі
під твоїми ногами ніби
добре накачаний шкіряний м'яч

* * *

завжди є що пригадати

у кожної мапи — ліміт покоління

але якщо з'являються грати
з'являється шанс на звільнення

важкі споруди — це логіка
птахи з паперу — це магія
жодні новоутворення
не варті твого марення

...лагідна революція
...падають падають промені
просто згадай — конструкція —
наче мутація кореня

наче ілюзія вибору
чи еволюція протягу

пізні повернення з вирію

натяк
на тлі
дотику

бачиш — тремтить палиця
чуєш — тремтить палиця

все що тобі трапиться
те з тобою і станеться

* * *

вперед мої трофейні танки
вперед
безпрограшні гравці
у позапланетний боулінг

вигоріла земля
і завойована територія
яка плавиться під нашими ногами
яка кричить
зробіть щось
зробіть хоча б щось

коли
ваші жінки готові змиритися з поразкою
коли ваші серця тримаються за останню надію
коли сил у м'язах і палива у бензобаках
лишилося зовсім зовсім нічого

і птахи шугають з неба
у піднебіння

війна не почалася
війна ніколи не закінчувалася
стрибки хвиль залишають червоні сліди

тримайся свого

усі кажуть
ніхто не знає

компакт-диски грають свою мелодію
шахісти розставляють фігури

і ніби все добре
і ніби моря зупиняються
біля окупованих територій
відповідно до інструкцій
відповідних інстанцій

хто придумав ці інструкції?
хто проплатив діяльність і легітимність?

ти ж знаєш
нас зовсім мало
нас майже нема...

вперед мої трофейні танки
вперед мої відчайдушні піхотинці
кулі зупинятимуться
що їм залишається ще?

з найчорніших дерев
падає
падає
наполеглива весна

* * *

зірки навесні між краплинами — дощ мені...
слова в повідомленнях тануть від сполохів
плоти на ріці льодоставом потрощені
як пам'ять розхитана вітром зі споминів

тут навіть бруньки розкриваються дотиком
захриплі неначе пакунки з поп-корном
кохання комусь — це вино і еротика
кохання моє — це горілка і порно

я битимусь ніби — скрізь струм — так трапляється
і риба кричить бо повз товщу преамбули...
якщо не грішив — то навіщо вже каятись
серця розкриваються вчасні мов ампули

драбина щоб вище а далі щоб падати
моє невиситиме нарешті насититься
вогнями водою неправдами правдами...
я взяв тебе в руки а значить носитиму

* * *

теплі ящірки заповзають у теплий пісок
ти знаєш про що я

вицвілі вантажівки неспішно розгортаються
пахне спекою

сухе вино холодне вино у прозорих бутлях

проковтуєш очима засмаглі ноги
південних красунь

і сонце велике-велике
солودко плаває у колисковому молоці

* * *

машини стоять
а ти десь

хмари течуть швидше ріки течуть швидше
я бігу швидше
твій голос дзвенить
і летить до мене швидше

але тіло
потребує
тіла

сильних проникнень
впевнених рухів
зціплених пальців
переплетених язиків

наші двигуни здригаються і замовкають
любов — бензинова криза

* * *

спершу — лише предтечі
далі — розклад псується
ти вже збираєш речі
в лівій кишені — серце

ти вже виходиш з ліфта
ловиш свою маршрутку
ця катастрофа літа
може й не привід для смутку

може так ліпше і треба
світло безпечно як стронцій
ось воно моє небо
я тут працюю — сонцем

так-от — звичайно просто
начебто з глини ліпиш
цей побутовий космос
цей безкінечний фініш

ти ж відчуваєш мабуть
наш термодатчик висне...
палить мене палить
кисню мені кисню...

* * *

не з'являйся. облиш. я не хочу цього
медитують вітри на розхитаний день...
відлітають птахи від обличчя твого
застрягають у горлі мотиви пісень

є засмага дворів, є чорнява рілля
є багато чого але ти неминуща
і цей розпач нарешті зламає гілля
і ця тиша нарешті впаде але влучить
у таке небуття за яким карнавал
і порожні слова мов наклеєні марки
зі світлинами східномонгольських навал
що шукають дівчат десь у парках татарки...

не нагадуй. облиш. я на тебе моливсь
я хотів щось довести
я марив під вечір...
і сміявся асфальт і ховалася вись
і цілунки котилися з шиї — на плечі

ЛЮБОВ ЦЕ...
(LOVE IS)

комусь пощастило більше —
він чує твій голос

комусь ще більше
а втім

я бачив як метелик скидає крила
і лягає спати на моєму підвіконні
ліворуч від попільнички

за кілька хвилин до світанку
що може бути важливішим?

* * *

тримайсятримайся —
тримайся
дороговкази не вказують
пісні брешуть

я дихаю в тебе
мій подих зривається на крик

сотні слів
і всі надиктовані

сотні доріг
і всі розтоптані

ми ходжені
ми ушкоджені
ми нема
ми є
ми розбиті цеглини
ми виверження миттєві враження
зіпсовані носії інформації
небесні листоноші
старомодні на велосипедах
у довгих плащах під дощем

збережи мої листи
залишені між твоїми стегнами
я обов'язково прийду прочитати їх знову
мій абонент
мій добрий янгол
з теплими пальцями
і мокрим мокрим всемогутнім ротом

* * *

щось там собі вигадуєш
вітром дощі малюєш
очі закриєш — падаєш
слухаєш і не чуєш...

я тебе, знаєш, не силую
знаєш, роби, що хочеш...
римою дієслівною
граюся серед ночі

* * *

я скиглив коли ти проходила поруч
я злився коли ти уперто минала
я вибитий кегль
я розчавлений овоч...
сто тисяч людей на планеті вокзалу

але все одно
ти всебічно наскрізно
в мені поза мною у продажу квітів
ми ледве відчутні ми нібито різні...
ти стерла мене
навіть я тебе витер

і погляд римується з поглядом ледве
і не перебити і не перебути...
я падаю чуєш готовий хоч кеглем
хоч гравієм бути на твоїх маршрутах

* * *

зранку ти пішла
вдень у мене стягнули мобільний
ввечері ти сказала що не повернешся
так і сказала
навіть не збираюся повертатися

по звичайному телефону
міському
стаціонарному
найнадійнішому
як з'ясувалося вкотре

* * *

залізи у пересохлу криницю
і дивитися вгору

нічого не чути
окрім власного дихання

моє божевілля
моє полегшення

що ти зробиш зі мною?
немає куди тікати далі

* * *

любов що занепадає мов південні регіони з приходом осені
любов що теплиться у склянці допоки шумлять вітри —
одна й та сама любов

з випарами і з осадом
з усталеним вмістом спирту з жорсткими правилами гри

якщо відповідаєш за досліди а досвід помножує наслідки
то варто нарешті подивитися в очі правді —
любов що з'являлася коли ти блаженно дрімав на пасіці
нічим не ліпша за ту що звалила на третій мазді

у краще майбутнє — і похуй що птічку жалко
бо комусь силіконові груди а комусь силіконова графіка
пристрасть кажеш а я кажу що пристрасть мов бетономішалка
а от ковбасний цех — це вже порнографія

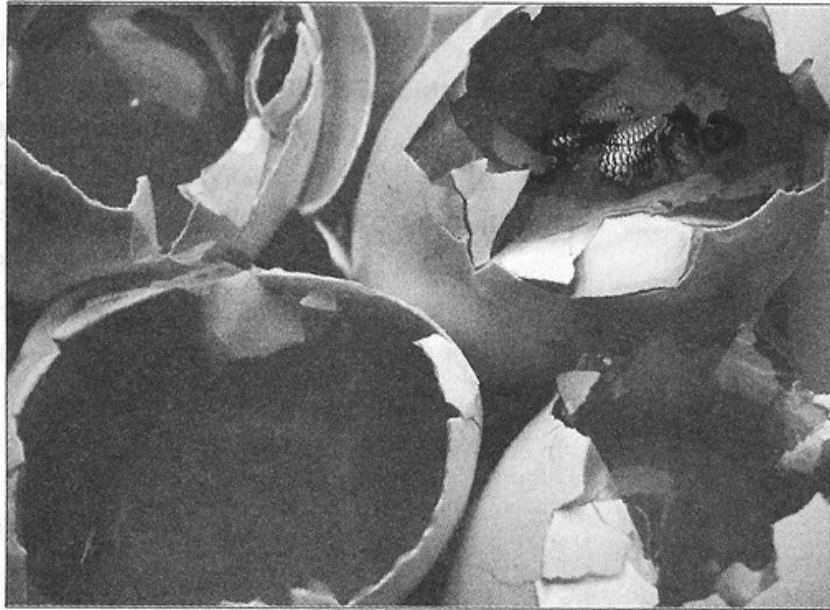
та одного разу зриваєшся — батьку — кричиш — що робити?!
на вулиці чернишевського такі питання доречні

як що робити? — вчасно поливати квіти
годувати кота інакше вони приречені

позбутися твоєї присутності
і ніхто вже тут не зарадить
але тривимірним небом у човнику хтось гребе
у стані захитаності розкоханості вічної зради —
це ти обираєш смерть
це смерть обирає тебе

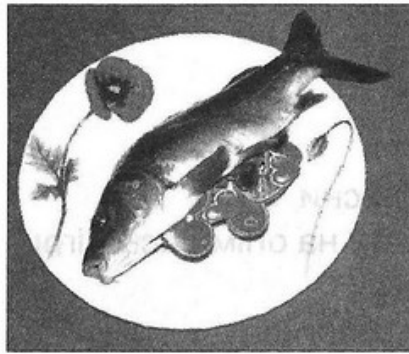
ПРИКЛАД 5. ЕЛЕГІЇ ЕЛЕГІЯ

мокра глина
така м'яка що можна галити з неї рибу або соще
застував на автомобілі
перевантажить вантаж на туку що за свідченням працівників... туди
насправді їну.
І за це треба платити...

високі вітри
гарячі протяги
вітер знічусться

світло... але хіба можна так просто розказувати сни
сни... але я прокидався від світла і забував останні слова —
найважливіші
слова... але як не розкидати їх коли кошук у дірках а головне — на дні
дно — у пробитому горлі — останні схлипи — для тебе

ПРИКОРДОННА ЕЛЕГІЯ

мокра глина
така м'яка що можна ліпити з неї риб'яче серце

міст яким автомобілі
перевозять всесвітню тугу що за свідченням працівників митниці
насправді існує
і за це треба платити...

скільки кохання вміщується
у коротку паузу між сигналами зуммера
в телефонному автоматі
котрий довго шукав
і нарешті знайшов біля нічного мінімаркету
на березі бензозаправки
над якою птахи стають галасливими
а небеса наповнюються рожевим кремом

ти перетнула кордон аби звільнитися

ти виговорила усі гроші
і я впевнений що навмисно
і у тебе немає більше слів

високі сосни
гасять протяги
вітер знічується

історія не починалася
ти чуєш історія не починалася

водії фур купують сигарети
тихо перемовляючись між собою
ніби не існує нічого сокровеннішого за їхню подорожню самотність

у місцевому готелі
є тільки холодна вода
але її вистачить на всіх

РІЗНОВИДИ ЗВ'ЯЗКУ

знімати густе павутиння з електричного дроту
наливати молоко в непрозору склянку
слухати як між гудками
в телефоні шумить вітер
і відстань між нами збільшується
і прогинається густа трава

ти відходиш але не минаєш

і коли з'являється голос
з'являється ще щось більш важливе
можливо найважливіше

повільне дихання і нервові дихання

мир вам
прокушені коханням вуста
мир вам
вечірні автомобілі
що пережили чергову бензинову кризу
мир вам
продавці святої води
мир вам
мурахи які переповзли літо і не захлинулися

хазяїн курить кальян навіть коли спить
«в принципі все просто

ніхто нікому не належить
немає ніякого хазяїна»
говорить він і продовжує спати

*густий дим прилипає до підборіддя
затяжна злива переповнює кратери
потяги розгойдують меридіани
рухи доводять любов до кипіння
жінки ніколи не бувають безгрішними
навіть дуже маленькі*

СІЧНЕВІ ВІТРИЛА

там на поверхні
ти побачиш тих кого боявся побачити
там
на поверхні
добрі змії
що стрімко пересуваються іншим світом
омінаючи
коралові рифи
і запалені свічки над зеленими корабликами

обриси міст
які зависають у повітрі
чітко запам'ятовуючи
кожен порух вітру

тут була любов
і всюди була та ж сама любов
вуста пахли алкоголем
й життям

там
на поверхні

залізниця виявилася беззвучною
коли друзі і їхні подружки
змінити фарбу
для наповнювання очей

але все одно
звертаючись до когось —
врешті-решт доводиться відповідати самому
завжди за все
доводиться відповідати самому

там — на поверхні
там — на ледь видимій поверхні

я приготую потрібні слова вже зараз
аби неодмінно забути їх потім
аби просто вчасно опинитися там

там
на поверхні

* * *

ще одна сигарета
ще один дотик до невідомого

знов
я перемовляюся з тими хто нібито давно не існує
ми знаходимо спільні теми
і холодні зірки
випивають воду з божевільних озер

сто тисяча скільки завгодно
між нами леза стосунків
які можна лише загострювати

я так тебе ебе е е

і сонячна горизонталь
впивається у просвіти між ребрами
і пам'ять тримає свої мотузки

машини їдуть
машини точно знають куди

я торкаюся шиї

тим часом у воді просинаються комахи
і б'ють у золотавий бубон

те що ти чуєш і є музика
спи спокійно

* * *

крига зависає
балкони ледь втримують її
майже без бажання
так
за інерцією

падай вже

цілунки не є обов'язковими
але вони так само перетягують день у ніч а ніч у день

адже
за однією з версій
любов потребує диверсій

жорсткий саунд буднів
різдвяний вертеп зустрічей
навіщо битися головою
навіщо роздирати руки
якщо голова літає собі неприкаяна
а руки тягнуться до блискавок
і все одно не встигають впіймати жодної

тобі казали — весна
так, весна
але стільки вологи стільки слизької ковзанярської втіхи
і врешті-решт стільки падінь
що здається можна було б обійтися без неї

без всього можна було б обійтися
валіть звідси кіммерійські коні
плачте деінде римські блудниці
сто років —
у будь-який бік —
солоні хвилі повітря
розкидане каміння

спресований пісок
найвитриваліший

* * *

протяги як учасники діалогу
мурахи як спосіб дотичності до вікон

ти любиш
я любиш
бавимося потроху

що далі —
розіпнемо метелика
розкуйовдимо кульбаби
виженемо з балкона павутиння
і жодних жодних повітряних риб
які не спосіб єднання
і не шанс заспокоїтися
а лише метафора
тобто навіщо
коли і так все ясно...

один мій знайомий
любив купувати презервативи
і надувати їх мов повітряні кульки
різнокольорові повітряні кульки

їх було безліч у його кімнаті

нам всім не вистачало любові

інший знайомий
вигадав комп'ютерну гру
у будь-якому випадку всі помирали

навіть учасник

але згодом
за кількадесять років

таким не налякаєш

єдине чого насправді варто боятися чоловікам
це передчасні хвороби серця
а з іншого боку ну що вже те серце
його навіть не видно
неозброєним оком

а жінкам нічого не варто боятися
окрім дітей
які проходять повз
проїжджають деінде
і минають і не хочуть рости...

коли настане безпросвітна темрява
коли розтануть сніги на поверхні айсбергів
коли всі покинуть і не буде ні інтернету
ані мобільного зв'язку
тобто ніхто не покличе й ніхто не зарадить —

інший знайомий
вигадав комп'ютерну гру
у будь-якому випадку всі помирали

навіть учасник

але згодом
за кількадесят років

таким не налякаєш

єдине чого насправді варто боятися чоловікам
це передчасні хвороби серця
а з іншого боку ну що вже те серце
його навіть не видно
неозброєним оком

а жінкам нічого не варто боятися
окрім дітей
які проходять повз
проїжджають деінде
і минають і не хочуть рости...

коли настане безпросвітна темрява
коли розтануть сніги на поверхні айсбергів
коли всі покинуть і не буде ні інтернету
ані мобільного зв'язку
тобто ніхто не покличе й ніхто не зарадить —

я хочу щоб хтось співав
просто співав
будь-що
бажано твоїм голосом
або навіть якимось іншим голосом
з перетягнутого ізолентою транзистора
з відсіченого міжхмар'я
з покинутої шпаківні

а хтось-таки
або щось-таки точно співатиме

інакше кажучи
я впевнений
нас не залишать у спокої
дадуть вказівки
роздрукують інструкції
надішлють звістку

а далі як захочеш кохана
а ти ж захочеш
я тебе знаю

* * *

справа в тому або можна ще сказати — річ у тім
що хтось грає за твоїми правилами а комусь вже і нецікаво

трава яка лежить приборкана вітром
земля яка ніколи не відпустить
люди і машини особливо машини
бо байдуже і хоч вішайся хоч пиши заповіт

запливаючи у горизонталь
стаєш інакшим але дерева за твоєю спиною нагадають про коріння
така вже їхня місія — хтось має нагадувати про коріння

і тіло у яке входиш це зовсім не те тіло
з якого виходиш
і той хто йде назустріч все одно усміхається

мапи — ріки озера велика вода
перетини вологи на згинах
це і є наша проба на відповідність
тест на відповідальність серце протиснуте між рядками
або між рядків — я не знаю — чи важливо це для серця врешті-решт...

гори вчавлені у пуповини
міста запалені на узбережжях

ті хто покинуть будинки до світання
та котра спить щоб потім піти найшвидше
і в такий спосіб залишитися назавжди

* * *

водопровідники нас вводять в оману
і митники теж нам не довіряють
люди мають схильність
перебільшувати недозволене

а ще вона розповідає
про своїх котів
про своїх дітей
про нашу любов
і від цього можна з'їхати з глузду
хоча насправді нам немає чого боятися

у нас є все
для щастя —
літр коньяку
старий телевізор який вміє самостійно підвищувати гучність
три презервативи на щастя
віриш у магію чисел?

ми мріємо разом
про сніг на суглобах весни
про подорож до тибету на олімпійські ігри
про корали на долонях
про все що нам не дозволяли
протягом життя

і музика звучить
тобто оркестри грають

тобто звуки виконують свої ролі
і знаєш
я хочу зранку прокинутися з тобою
дійти до найближчого метро
і щоб раптово зупинили рух
і ми не знали що робити

щоб навіть ти не знала що робити

* * *

це ніяка не потреба сказати
це щільність слів і не більше

маршрут давно скасовано
а ти все стоїш і стоїш на зупинці

жодної користі у цих вітряках
жодного сенсу у цих переміщеннях

ми освітлені
дякую дуже всім хто потурбувався

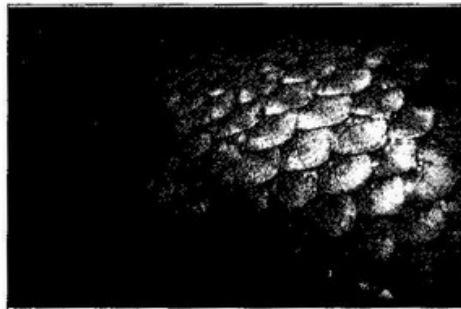
кераміка і ліпнина
шматки тебе на кожному кроці
так любити не можна
так вірити у когось хибно
так сподіватися і так розкидати каміння
так жадібно ковтати це повітря просте звичайне повітря...

дитячі майданчики з впертими слониками
роздруковані тексти електронних листів
ти розчарована
але ми всі тут розчаровані
навіть говорити не хочеться
тому п'ємо і мовчки і довго

у футбольній сітці — кілька збитих літаків
у розрідженому повітрі —

захриплий осінній
фінальний свисток
все

а ти як думала?

* * *

вода прибуває

вода наступає на п'яти

ми вдивляємося у вогнище
а воно поволі згасає

тонкий очерет вже стоїть по груди у ній
у цій незрозумілій воді

перемовляються птахи і радіостанції
і якщо притисну тебе ще ближче до себе
так близько що ближче не можна
місяць затремтить масляною цитатою
і обійме звідусіль

вода прибуває
вода наступає на п'яти

приплив

коротка суперечка
іскри над повітряними трасами

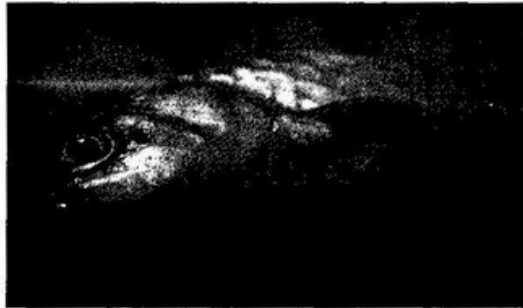
нехай
перегукуються володарі фарби і покровителі глини
нехай
твій борг запишуть у книгу невиконаних обіцянок

побажання з'являться
зустрічі скасуються

вода
так багато води
невже її дійсно так багато

дно
дно
дно

збайдужіле створіння
біля телефонного автомата
чекає дзвінка

ПТАШИНА ЕЛЕГІЯ

*Через поле через гай
Ластівка летіла*
Українська народна пісня

мені важко
думати
про всіх цих
ластівок
котрі захлинаються вседоступністю повітря
і вже готові впасти —
аби ще було куди...

такий легковажний відрив
таке гнітюче повернення з життя

я готовий перекреслити мапи
переінакшити шляхи
я — завжди готовий

поки мої міжміські автобуси
збирають
театральних акторів по вигорілих до нестями театрах

так хочеться
комусь довіряти
так хочеться покласти сумку на підлогу
й піти займати чергу за квитками у майбутнє
котре переливається

під наскрізним промінням
ніби консервна банка
посеред вересневого пляжу

ну от і добре
каже
невіглас
який забив на
негаразди у вечірній школі

ну от і добре
каже
домогосподарка
яку задовбало вкрай її домашнє господарство

ну от і добре
каже ще хтось з моїх однолітків
вкладаючи у слова зовсім інший зміст
принаймні якщо порівнювати
або навіть переоцінювати...

ластівки насправді
захлинаються повітрям
проте
з останніх сил намагаються дотягнути до аеродрому

але врешті-решт
мій милосердний друже
так і відповідатиму
усміхаючись проти сонця —

вибач
я не міг нічого зробити
вибач
прибори мовчали

скоро сутенітиме
хоч би там як
але я маю півпачки цигарок
і засмагле серце

6. СТУДЕНТСЬКА КРАСУНЯ

ЛЕГКА АТЛЕТИКА

зірвані яблука
дозрівають самі по собі

а ще сьогодні почалися дощі
і перестав працювати телефон

моя дівчинка живе
у спортінтернаті
їй скоро вісімнадцять
вона готується до чемпіонату Європи з легкої атлетики
вона вже перемагала на кубку світу серед кадетів у потрійному стрибку
до зустрічі з нею я дуже приблизно уявляв що таке потрійний стрибок

але на першому побаченні
коли після першої склянки вина — дуже легкого здається це було
червоне сухе

дев'ять—дванадцять обертів не більше —
я запропонував їй ніби жартома піти до мене подивитися фотографії
гірського криму
вона майже обурилася
сказала: навіть якщо мені дуже хтось подобається
я ніколи
ніколи-ніколи не піду до нього так одразу на першому побаченні
до того ж ти на десять років старший од мене
я поки що не готова до такого швидкого зближення

потім ми пішли в іншу кав'ярню
і була ще одна склянка вина

сказала: я не часто вживаю алкоголь
і вже здається сп'яніла
коротше пішли вже дивитися твій гірський крим...

за годину вона вже збиралася
поспішаючи до свого інтернату
нервово шукала ліфчик під ліжком
бо спізнювалася
бо їй треба було повернутися до 22.00
а тренер навіть встиг надіслати їй есемеску з попередженням
мабуть старий ревнував напевно ревнував

до речі вона розповідала що іноді він її навіть б'є
фігачить просто у щелепу
дівчину з по-дитячому красивим обличчям
мабуть
поступово наближуючи її таким чином до чемпіонату Європи
до олімпійських ліцензій
до своїх стосунків з власною сексуальною дисфункцією

але чим я міг зарадити
та й що тут зробиш
такі вони — правила гри
суворі тіньові будні легкої атлетики

врешті-решт вона таки встигла до інтернату вчасно
а я дізнався про потрійний стрибок майже все

ФУЛ-КОНТАКТ

я завжди боявся маминої реакції

йдеться навіть не про підліткову мастурбацію
і не про дрібні крадіжки
приблизно у тому ж віці

не так давно
вже коли мені виповнилося 28 років
я все не міг зупинитися з цим довбаним спортом

до того ж мене включили до складу збірної з кікбоксингу
мені довіряли

що ж?
кубок світу
подумав я
не щодня випадає така можливість

чи є сенс розповідати про весь безкомпромісний мордобій
про чесну і не дуже боротьбу в кожному раунді
про ті безглузді травми і про лікарів які шили наживо без наркозу
коли їм казали ший

і похуй мені твої зміщення похуй переломи
за годину
у мене наступний бій докторе
бля зроби що-небудь
затягни скотчем мої перебиті пальці

так наполягали глядачі
так червоніла від крові турнірна сітка

але судді були не на моєму боці
куплені чи продані чи просто обізнані у нюансах розподілу
призових місць

і вже розуміючи що шансів на перемогу у півфіналі немає
тренер кричав —
руби його
звали його нарешті на підлогу

я отримував одне зауваження за іншим
я намагався пробити захист
натикаючись на лікті
намагався пробити захист
ясна річ тоді я не думав про любов

і навіть після цього всього
коли вже повернувся додому
з медаллю за почесне третє місце й усвідомленням
що врешті-решт
нікому це все не потрібно
я не думав про любов
і ще два тижні по тому не думав про любов
я просто боявся показуватися мамі на очі
зі своєю травмованою ногою
крадькома знімав гіпс і намагався не накульгувати
приходив додому коли всі вже спали або навпаки
розходилися по справах
тільки аби вона не дізналася що мене зламали

я завжди боявся маминої реакції
(звичайно не так сильно як тоді коли ми робили ремонт і для того
щоб поклеїти шпалери
знадобилося відсунути від стіни мій диван під яким виявилось кілька
десятків використаних
презервативів — то був безперечно найбільший сором)
але зараз
вона б дуже розстроїлася і мені хотілося
як можна довше приховувати свою таємницю

хоч взагалі
любов тут дійсно ні до чого
і турбота і ніжність теж

все набагато простіше
все тільки відлуння голосу
бриніння температури
тепле молоко дитинства
і це її колискове —

спи оленятко спи

ДО ПИТАННЯ ПРО ВЕГЕТАРІАНСТВО

якраз починалося літо
і музика на річковому вокзалі ставала голоснішою
коли вона
недовго вагаючись пішла
від нього до якогось директора м'ясокомбінату
чи президента птахофабрики
так чи інакше щось тваринне
у цьому безперечно було

нічого дивного
адже їй завжди подобалися
смажені мізки
грильовані гомілки
підкопчені крильця

та інші «приколи»
вона називала їх чомусь «приколами»
хоча не знаю насправді
що у тім такого прикольного

зрештою він досить швидко оговтався
витримав паузу як боксер після несподіваного:) нокдауну
обрав безпечну дистанцію
між життям і бажаними порціями алкоголю

а ще перестав їсти м'ясо
його страшенно нудило

від усіх їхніх
смажених мізків
грильованих гомілок і підкопчених крилець

чому я все це розповідаю?

звичайно ж не для того
щоб переконати себе чи когось
у тому що існують певні універсальні рецепти
або способи вигрібати на поверхню
з будь-яких ненайприємніших історій

просто якщо ти раптом
серйозно вирішиш стати вегетаріанцем
а про це останнім часом багато говорять
мені здається
досить лише побачити на власні очі
як хтось дуже важливий для тебе
вбиває частку чогось живого у тобі
а далі набагато легше
значно легше

тобто
можна з певною долею оптимізму сказати
що спостереження смерті
а ще краще — відчуття смерті на дотик

неабияк
принаймні
суттєво

наближує до рослинного світу

а пора року
і пожвавлення на річковому вокзалі
не мають жодного значення

врешті-решт
будь-яку музику можна вимкнути
це мабуть найголовніше

ось так

ЕРНЕСТО У ВІДЧАЇ

запах бузку що в'яне

крадькома дихає тепле повітря тепле
ніби нічний лис

цього року
вдруге у житті
Ернесто Вальверде
вийшов до фіналу одного з єврокубків
вперше це було дев'ять років тому
а саме у 88-му
він був гравцем і його команда програла у серії післяматчевих пенальті
зараз він вже у якості тренера вивів на гру ту ж саму команду
але звичайно вже з іншими футболістами
молодими зголоднілими до перемог
з повними рішучості й вогню очима

після основного часу — нічия
додатковий час минув без голів
і знову історія хитро усміхнулася йому в обличчя

у серії одинадцятиметрових ударів
не пощастило

йдеться лише про футбол
звичайна гра просто футбол і все

що він відчуває тепер?
як взагалі він все це переживе
якщо у нього не сталеві нерви або відсутнє почуття гумору?

хоча які нерви впораються з цією гіркотою?
яке почуття гумору втамує це розчарування?

я не пам'ятаю скільки йому там років
але я цілком спокійно можу його уявити сидячого на колінах
на порожньому нічному стадіоні
в середині центрального кола з якого ніколи не вирватися

він міг би плакати — це було б зрозуміло
він міг би кричати на ті довбані ворота на ті теплі небеса
і рвати рвати трохи витоптану але все одно свіжу траву

але він мовчить довго довго мовчить
весь час мовчить

а що тут скажеш?

* * *

зранку велосипед
переїхав дорогу чорній кішці

і ти помітив нарешті
що телефони у твоєму блокноті чомусь записані якимись
дивними буквами

що газети повідомили
коли твої улюблені футболісти перейшли на тренерську роботу
й боксери у чемпіонських раундах відлетіли за горизонт

під ногами гравій
над головою сухе листя
а ще вище
целофанове небо з прилиплими до нього крилами авіалайнера
назавжди загубленого для людства

Олександр з військово-повітряним прізвиськом — Сухий —
ремонтує банкомат у магазині Дитячий світ
чи такий він вже дитячий цей світ? запитує він
не очікуючи відповіді
від листя і гравію
між прощанням і ніжністю
та іншими доволі умовними ознаками існування

і він усміхається
так ніби
комахи загораються і падають не випадково

так ніби жовті автобуси зупиняються у депо навічно
а те що відчуваєш — і насправді є тобою
незважаючи на синоптиків котрі обіцяли сніг наприкінці тижня
незважаючи на підручники котрі обіцяли що нічого не станеться
наприкінці життя
незважаючи на те що коли не забиваєш ти — забивають тебе
барабанными паличками у глухому куті у двохстах метрах від зупинки...
які нахуй шаблі?
який Хачатурян?

зухвалий син херсонських степів
невідомо звідки витягнув пляшку горілки і добряче сьорбнув

дивний він такий хлопець справжній козак
швидкість забігала за сотню
нас чекали два
повороти
він ще раз сьорбнув
я відмовився
хоча можливо і не варто було...

коли доїхали
здачі він дав на п'ять гривень менше
я не жалкував
все-таки ми разом викурили косяк і він до того ж пригостив мене
сигаретами

хороша яка хороша погода
подумав я підходячи до будинку
але навіщо вони поставили у моєму під'їзді металеві двері з кодовим
замком?

авто поїхало
телефон мовчав
сніг падав

НОВІ ДВЕРІ

була вже четверта ранку
осягнувши нарешті що жодну з тих двох дівчат
у найближчі півгодини додому забрати не вдасться
надто розвеселилися вони і барна стійка притягувала
інтерактивом й лакованим деревом

я вийшов на вулицю ловити таксі
до дарниці за п'ятнадцять сказав я першому ж водієві
котрий зупинився
було холодно -10 і снігопад
красивий січневий снігопад лягав на дахи і дороги

тридцять і покуримо косяк
відповіла людина за кермом
зійшлися на двадцяти п'ятьох

таксист дістав витрушену біломорину
(от же ж перекладачеві буде проблемка)

прибивай
проскрипів його голос

машина кружляла дніпровими схилами
я прибив
закурили
небезпечна дорога
і
водій

* * *

кожна хвилина і кожна мить —
твоя солодка відповідальність
за те що боліло за те що болить
мов незворотність і неприкаяність

і ось коли зникає страх
зникають його навісні фантоми
колір затримується в очах
крапки перетворюються на коми

власне тоді приходить вона
та що встигла про все дізнатися
ковтаючи відчай з пляшки вина
вдихаючи запах нічної акації

і будить і будить — прокинись вже
обов'язково треба прокинутися
бо світ це куля а ти — мішень

мішень і куля колись зустрінуться

СТУДЕНТСЬКА КРАСУНЯ

людина з якою я у цей час підтримував
більш-менш стабільні стосунки
іноді декоративні
іноді глибокі
виявилася дівчиною
не у тому сенсі що незаймана
а у тому що не чоловік

отже
не було нічого дивного
що вона
повернулася —
бо всі вони повертаються —

з якогось чергового
конкурсу
котрий називався
студентська красуня

вона посіла друге місце
ставши віце-міс

неабиякий титул

є чим пишатися

показала купу візитівок —
кілька директорів модельних агентств

пара-трійка піар-менеджерів
фотографи спонсори
з пропозиціями партнерства

на її думку
я мав за неї радіти
у мене відверто не виходило

особливо дратували пропозиції партнерства

осінь вивертала суглоби
зацікавлення перетворювалися на спортивний інтерес
мені снився сніг який вперше танув на очах у перехожих
а ще сусідка-пенсіонерка з вугільною топкою у районі живота —
ніби треба щоранку туди щось підкидати
аби вона протягнула ще трохи
це здавалося гуманним
як годівля синиць чи поливання квітів

я прокидався роздратованим
всі чоловічі комплекси виповзали на подіум
і витанцьовували під музику першої-ліпшої фм-станції

ось воно
починається
у мене ніколи не виходило утримувати коханих
думав я
коли вона співала у душі
коли фарбувалася невідомо навіщо
ну так — звичайно — для себе — я все розумію...

потім вона готувала каву на кухні
приносила цю каву
цілувала мене у шию
і лягала поруч

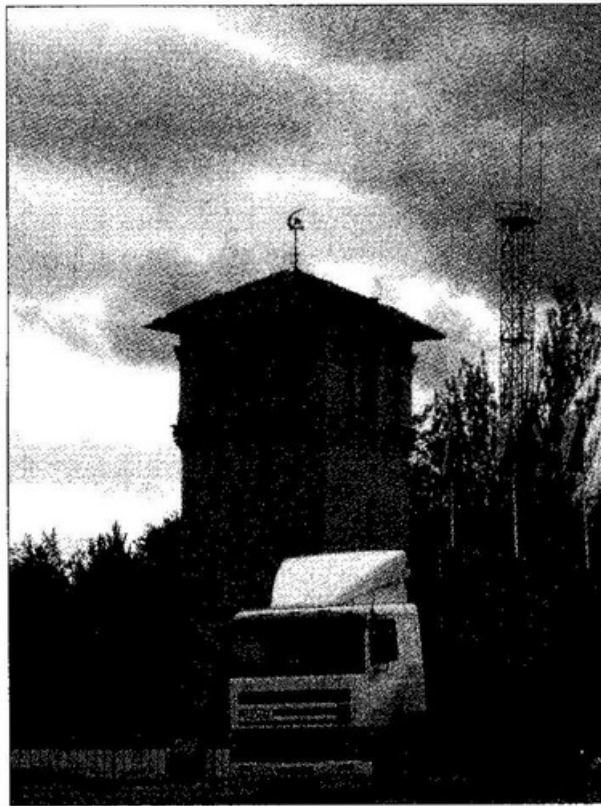
казала
ти смішно виглядаєш зранку
мій маленький бовдуре

і що з того що
я ніколи не любив каву
так само як і директорів модельних агенств
піар-менеджерів
фотографів навіть спонсорів не любив

я любив тільки її
віце-міс конкурсу студентська красуня
дівчину з великими губами
душовими співами і засмаглою шкірою
не так вже й мало
цілком достатньо

з огляду на традиційну упередженість журі —
просто неймовірно

7. ВАНТАЖІВКИ СВІТЛА

* * *

нічні вантажівки світла зберуть випадкові деталі

так найменші мурахи блищать на вологій корі

доки життя видовжується по вертикалі
і поступово зникає вгорі...

вона поїхала — ти ж сам викликав таксі
вона поїхала так само як інші всі

переливи образ захоплюють території
ніжні дотики впинаються в амстердами небес
так солодко перебирати колишні історії
так затишно вірити у безперервний процес

і нехай усе врешті-решт стане попелом або димом
візьми мене зараз — вона кричала — бери мене діма

і торкаючись шкіри наче землі заповітної
і зупиняючись на окремих ділянках
все одно віриш у якусь
більш-менш достойну відповідь
поки твої апостоли
входять у місто на танках

але любов сильніша за ритуальні процесії
навіть на тлі незапланованої агресії

тобто — щодня все одно когось зраджуєш
і тремтить від спокуси наелектризований протяг

і лише відчай на якому весь час заощаджуєш
впевнено каже: я повернуся
потім

* * *

і ось починається час коли не відповідає її телефон
ти віриш що це саме телефон а не вона не відповідає
і тебе рве і крутить
так ніби зранку ти слухав шансон
а потім горілка скінчилася
бо на всіх не вистачає

і якщо вдається заснути
то неодмінно вбачається як
газонокосарки твоє тіло повне травою
рвуть на шматки
це хороший знак
для того хто вирішив
померти героєм

щоб одного разу з'явитися нізвідкіль
а потім — так між іншим попросити цигарку
у ангела — мешканця одного з найближчих сіл
який час від часу міняє любов на солярку

бо якщо ти вагався хтось вже збирав компромат
бо якщо ти голився хтось надсилав вітання
і криниці виношували голоси немовлят
заради майбутнього процвітання

і зістрибували яблука
у осінню пільму
і журавлі кричали

над однією з твоїх безодень...
тож коли ти приходив вже було відомо
хто і чому
але у першій серії
а їх виявляється кілька сотень

* * *

чай і вино — все гірке.
мимоволі —
падають з неба ранкові зірки
і голоси — спорожнілі чи кволі
стеляться
за течією ріки

ти ще існуєш і я ніби поряд
плачуть в деревах
мабуть солов'ї
в темних кварталах тамуючи погляд
мов нечужі
просто так — нічиї

знаєш
весна
і не я це окреслив
ходять собаки
блищать ліхтарі
ніби і пісня
а радше — переспів
ніби і добре...
втім там — нагорі

інші побачення інші маневри
інші трембіти для танкових рот
інші розваги інші шедеври
інші підкорення інших висот

* * *

дивишся — добре — зима
думаєш — добре що сніг...

ділить зі скіфом сармат
американський пиріг

хтось огортає тебе
хтось заколисує всіх...

хлопчик повз кригу гребе
ніби спокутує гріх

правда —
не правда —
а вже
час розтинають птахи...

сосни —
за ними — дахи
згадуєш давній сюжет —

як помилялось таксі
як замовкали серця
і проявлялися всі
напередодні кінця

* * *

тривожні пальці ловлять вітер
тривожні пальці мов трава...
я слід сльози цілунком витер
бо ти не віриш у слова

весна ховалася за двері
за спину спізнених людей
щоб згодом вмерти на папері
як вогнечас і часоклей

на тінь лягло нічне сьогодні
і тінь лягла така тонка
як ця розчулена природність
неголосна і нетривка

я тінь сльози цілунком витер
бо ти не віриш у слова...
тоненькі пальці ловлять вітер
тремтять на вітрі мов трава

* * *

у п'яну ніч мов електричка
за скло віконне мов бджола...
життя така шкідлива звичка
з анестезією тепла
з пласкими кільцями повернень
з гнучкими спинами дощів
які впинаються у серпень
на згині свіжих кольорів...

допоки вимкнута вітрини
та глючить сосни край шосе

помри — і не відчуєш зміни
воскресни — і відчуєш все

* * *

мамо мамо я більше не буду
змінити мене
зняміть
відповідальність за все
експерти свідчать
про наближення суду
щастя й здоров'я тобі
лялька вуду
при нагоді
замов за мене слівце

звичайна робота
випалювати зі світу зайве
але корпоративна вечірка на будмайданчику
не доведе до добра...

ранні фільми кустуріци
пізні — анджея вайди
вплив веб-дизайну
на відображення правди...

але хто вкрав крейду
було ж чотири відра?

втім
приборкувачам вампірів не до дискусій
вони щоп'ятниці мають куди йти
і як би не змінювалася ситуація

головне уникати укусів
а далі — як обіцяли
життя — ол інклюзів
хоча за крейду
все одно треба буде відповісти

БЕНЗИН

коли врешті-решт наприкінці лютого
починає валити такий
вже майже неочікуваний сніг
що навіть руді собаки
з картонних коробок
виходять на дороги ошелешені цим атмосферним явищем
згадай —
мрії збувалися щоразу
мрії збувалися
як власне кажучи й було обіцяно

адже зимове сонце
лежить немов надкушений апельсин
і що б не вигдав батько — за все відповідатиме син
і кров
яка у тобі — густіша за воду
бо в кранах твоїх тече солодкий бензин
бензин дарує тобі свободу

бензин — потаємне бажання
бензин як єдиний сенс
бензин це твоє кохання бензин це твій секс
тому що все девальвується
і наче надрізи на шкірі
з'являються ангели в однокімнатній квартирі
й потреба усе розтлумачити зливається зі снігопадом
мов приміські катакомби
з новим ботанічним садом

бензин зігріває рани
і ми — як розтала волога
і кожен мов сам по собі
але попри все — не один...
життя триватиме чуєш триватиме так довго
допоки пульсують вени
допоки палає бензин

* * *

в цю ніч
начебто випадково
лунає улюблена музика мого дитинства

і лідери електрозварювання замовкають
щоб випити молоко
і найдивніші чоловіки цього світу
прикурюють приму від радіоприймачів

а я все одно думаю що я не можу просто фізично не можу
кохати ще когось крім тебе
це шокує моїх друзів
це дратує їхніх подруг
але розумієш
моє щастя вперлося пикою в тролейбус який
спить собі у депо
і там добре всім
навіть тим
хто знаходить собі місце
між рейок
між пунктів призначення
у вагонах які виснажують своїми мантрами

ти кажеш — гроші
а я думаю — насправді — гроші

ти кажеш — де-інде
пізніше

і обличчя людей які походили на учнів
тепер походять на обличчя чужих учнів

і наш зіпсутий менталітет
і наші недобрі передчуття
весь час підказують —
це і є як не ховайся твоя любов
і моя любов
і нічия любов
і розчавлений плід
і пігулки радості на пересадках
все одно я пробачу
все одно я покаюся
все одно я буду боятися за тебе за себе за всіх
і я буду молитися
навіть
знаючи
що ніхто мені не вірить
і не повірить ніколи
і правильно мабуть зробить

що тут ще скажеш —
зістрибують зоряні іскри з верхніх поверхів новобудови
вимикаються телевізори повертаються птахи
поштові скриньки переповнюються рекламними оголошеннями
а смітники забиваються презервативами
будь-які докази зайві і слова також зайві

відповідайте смайликами
надсилайте ці безнадійні смайлики

чекатиму
ваше все
вашеніщо
насправді —
все
все
ваше

ЗМІСТ

1. ІДИ ЗА МНОЮ

Іди за мною	5
-----------------------	---

2. ТИ ТЕЛЕФОНУЄШ

«чим тонше повітря — тим довше лунає...»	11
«коли знемагає електрика...»	13
«вигадати новий засіб пересування...»	14
«навесні в мені виринають віруси...»	15
«друзі — телевизор і комп'ютер...»	16
«цей напівсон що триває роками...»	17
«чорні діри коли ти лежиш на траві...»	19
«серпнева ніч пахла дощем і бензином...»	20
«подаруй мені чашку — я питиму з неї...»	22
«бджола впевнена що вона — комета...»	23
«головна небезпека — у можливості зупинитися...»	24
Прихід осені	25

3. ПІН-КОД І КИТАЙСЬКИЙ ЧАЙНИК

«живеш...»	29
«забув пін-код...»	30
«приходять ангели...»	31
«щоб не перекривати рух транспорту...»	32
«сигналізація що...»	33
«дорослі люди перетворюються на водорості...»	34
«завчені словосполучення...»	35

«довго повзти...»	36
«хоробрі діти...»	37
«віденський стілець...»	38

4. ОСОБЛИВОСТІ КОНТРАЦЕПЦІЇ

«влітку чи взимку чи зараз — вночі...»	41
Спайдермен. Два.	42
«ти віриш — це небо — чорне...»	43
«любов вимагає оргій...»	44
Особливості контрацепції	45
«з феміністками краще не сперечатися...»	47
З Юлі Ідліс	49
«презервативи які помирають уві сні...»	50
«сподіваєшся буде що згадати...»	51
«скільки б ти не бігав на тренуваннях...»	52
«завжди є що пригадати...»	54
«моя релігія — це моя географія...»	55
«вперед мої трофейні танки...»	56
«зірки навесні між краплинами — дощ мені...»	58
«йшов думаючи що додому...»	59
«теплі ящірки заповзають у теплий пісок...»	60
«машини стоять...»	61
«спершу — лише предтечі...»	62
«не з'являйся. облиш. я не хочу цього...»	63
Любов це...	64
«тримайсятримайся...»	65
«щось там собі вигадуєш...»	66
«я скиглив коли ти проходила поруч...»	67
«зранку ти пішла...»	68

«залізити у пересохлу криницю...»	69
«любов що занепадає мов південні регіони з приходом осені...»	70

5. ЕЛЕГІЇ

Прикордонна елегія	73
«мокра глина...»	73
Різновиди зв'язку	75
Січневі вітрила	77
«ще одна сигарета...»	79
«крига зависає...»	81
«протяги як учасники діалогу...»	83
«справа в тому або можна ще сказати — річ у тім...»	86
«водопровідники нас вводять в оману...»	88
«це ніяка не потреба сказати...»	90
«вода прибуває...»	92
Пташина елегія	94

6. СТУДЕНТСЬКА КРАСУНЯ

Легка атлетика	99
фул-контакт	102
До питання про вегетаріанство	105
Ернесто у відчаї	108
«зранку велосипед...»	110
Нові двері	112
Студентська красуня	114

7. ВАНТАЖІВКИ СВІТЛА

«нічні вантажівки світла зберуть випадкові деталі...»	119
«і ось починається час коли не відповідає її телефон...»	121
«кожна хвилина і кожна мить...»	123
«чай і вино — все гірке...»	124
«дивишся — добре — зима...»	125
«тривожні пальці ловлять вітер...»	126
«у п'яну ніч мов електричка...»	127
«мамо мамо я більше не буду...»	128
Бензин	130
«в цю ніч...»	132

Лазуткін, Дмитро
Л 17 Бензин: Збірка поезій. — К.: Факт, 2008. — 140 с.; іл.

ISBN 978-966-359-263-3

На думку Сергія Жадана, вірші Дмитра Лазуткіна «значною мірою зроблені „з голосу“, з приговорювань і скандувань, вони складаються з морфем і синтагм, якими користуються при сварках у пісочницях і крематоріях».

УДК 821.161.2-1(082.1)
ББК 84УКР6-5

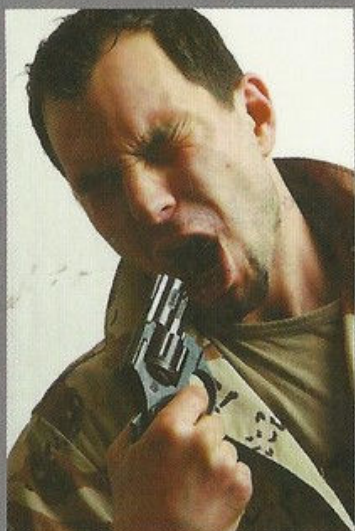
Літературно-художнє видання
Дмитро ЛАЗУТКІН
БЕНЗИН
Збірка поезій

Відповідальна за випуск *Олена Шарговська*
Коректор *Марина Александрович*
Верстку та макетування виконано
в комп'ютерному центрі видавництва «Факт»

ТОВ «Видавництво „Факт“»
04080, Україна, Київ-80, а/с 76
Реєстраційне свідоцтво
ДК № 1284 від 19.03.2003
Тел./факс: (044) 287 1886, 287 1882
Відділ збуту: (044) 463 6887
www.fact.kiev.ua
E-mail: office@fact.kiev.ua

Здано до виробництва 18.02.2008. Підписано до друку 01.04.2008. Формат 70x90 1/16 . Друк офсетний. Папір офсетний № 1. Гарнітура «CyrillicSans». Ум. друк. арк. 3,8. Обл.-вид. арк. 1,1. Наклад 1500. Зам. № 8-562.

Надруковано з готових форм на ЗАТ «Віпол»,
03151, м. Київ, вул. Волинська, 60
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру
серія ДК № 752 від 27.12.2001

Дмитро Лазуткін народився у листопаді 1978 року. Отримав спочатку освіту інженера-металурга в НТУУ «КПІ», згодом — журналіста у КиМУ. Працював інженером, тренером з кемпо-карате, телеведучим. Автор поетичних книг «Дахи» (Київ, 2003), «Солодощі для плазунів» (Київ, 2004), «Паприка грез» (Москва, 2006), «набиті травою священні корови» (Київ, 2006). Лауреат літературних премій «Літературний Олімп», «Смолоскип», «Русская премия», «Гранослов», «Культреванш», ім. Б.-І. Антонича та інших. Вірші перекладені десятима європейськими мовами. Учасник і організатор чималої кількості літературних фестивалів, мистецьких акцій, спортивних змагань. Чемпіон України з козацького двобою. Призер Кубка світу з кікбоксингу та кік-джицу. Переможець Першого Відкритого Чемпіонату України з Оберслеми. Іноді грає на трубі.

Дмитро Лазуткін — найкращий серед свого покоління. Він чує слово, а слово чує його. Це не мало, і якщо він не зрадить поезії, поезія не зрадить його ніколи.

Тарас Федюк

Ці вірші значною мірою зроблені «з голосу», з приговорювань і скандувань, вони складаються з морфем і синтагм, якими користуються при сварках у пісочницях і крематоріях.

Сергій Жадан

Це дійсно справжня, така чоловіча поезія!

Ліна Костенко

ISBN 978-966-359-263-3

9 789663 592633 >

НОВИНАР

ТелеКультура

Інформаційні партнери

XXL

літературний журнал
КИЇВЬКА РІСЬ

Ера 96.0

ЩО